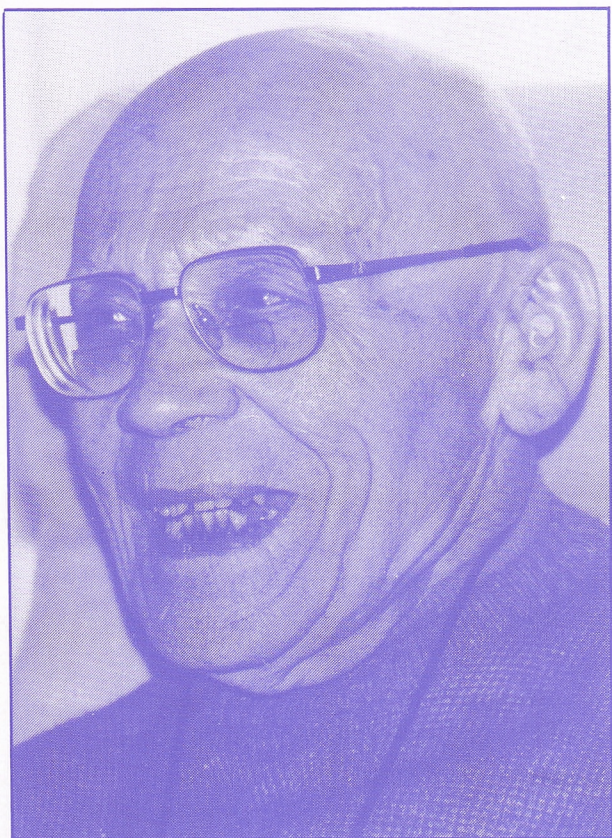


**Op zaterdag 12 mei 2001
overleed
in het rust- en verzorgingshuis
Heilig Hart te Kortrijk
onze medebroeder**

Gerard Bouba

salesiaan-priester van Don Bosco

BOUBA Gerard

Hij was 89 jaar

geboren te Eernegem op 30 juni 1912

eerste professie Groot-Bijgaarden op 25 augustus 1932

eeuwige professie te Oud-Heverlee op 01 juli 1938

priesterwijding te Oud-Heverlee op 05 januari 1941

1931-1932	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1932-1934	(Farnières) Grand-Halleux	filosofie
1934-1937	Sint-Denijs-Westrem	leraar-
1937-1941	Oud-Heverlee	theologie
1941-1945	Hechtel	leraar-assistent
1945-1952	Hechtel	studieprefect
1952-1962	Sint-Denijs-Westrem	studieprefect
1962-1963	Zwijnaarde	studieprefect
1963-1970	Kortrijk	directeur
1970-1971	Bierbeek	directeur
1971-1974	Haacht	leraar-vicaris
1974-1977	Haacht	directeur
1977-1983	Halle	directeur
1983-1988	Sint-Denijs-Westrem	rector (kapel)
1988-2000	Sint-Denijs-Westrem	op rust gesteld
2000-2001	Kortrijk (RVT)	op rust

Hij overleed te Kortrijk op 12 mei 2001

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en goede vrienden van onze medebroeder, Gerard Bouba,

Na een leven vol toewijding en gedreven door de H. Geest is Gerard onverwacht, maar niet onvoorbereid van ons heengegaan. Hij voelde zich geborgen in de liefde van God. Heel zijn leven heeft hij mensen graag gezien, is hij teken en drager geweest van die liefde van God voor zijn jongeren, de leken-medewerkers, de medebroeders en de vele mensen die hij op zijn weg heeft ontmoet. Nu mag hij met Johannes zeggen: *“Ik zie de heilige Stad, het nieuwe Jeruzalem, van God uit de hemel neerdalen, schoon als een bruid die zich voor haar man heeft getooid”*. God wist de tranen uit zijn ogen. Er is geen rouw, geen geweene, geen smart meer, want al het oude is voorbij. Ook tot Gerard zegt God: *“Ik maak alles nieuw”*.

Na zo een actief, pastoraal bewogen leven hadden we de laatste periode van zijn leven liever anders gewild. Het deed pijn gaandeweg geen echt contact meer met hem te

krijgen. Wij danken en waarderen medebroeders en vrienden die hem toch trouw zijn blijven bezoeken. Wij danken en waarderen ten eerste de mensen van het Rust- en Verzorgingstehuis Heilig Hart te Kortrijk, die Pater Gerard - zoals ze hem graag noemden - met veel toewijding en een evangelisch geduld hebben verzorgd.

Schroomvol willen we terugblikken op zijn bewogen levensverhaal. Daarin vinden we sporen van God en van salesianiteit, die heel inspirerend kunnen zijn voor ieder van ons.

Als jongste van 8 kinderen werd hij op 30 juni 1912 te Eernegem geboren uit de liefde van zijn goede ouders, Emiel Bouba en Pelagie Roelens. Na zijn vormsel in Aalst zei Gerard aan zijn moeder: *"Ik zou priester willen worden"*, waarop moeder zei: *"Daar ben ik heel blij mee, maar wie zal dat betalen"*.

Zij sprak over de vurige wens van Gerard tot haar neef salesiaan, Georges Van Slembrouck, directeur in Don Bosco Sint-Denijs-Westrem, toen die eens op bezoek was. Die antwoordde heel spontaan: *"Geld mag geen probleem zijn. Hij mag meekomen"*. Zo arriveerde Gerard in september 1926 bij Don Bosco te Sint-Denijs-Westrem. In een boekje dat hij van directeur Van Slembrouck gekregen had, las hij dat leerlingen konden meehelpen aan de verspreiding van het goede. Hij zocht enkele medeleerlingen en stichtte een kerngroep, die hij de naam *"Immaculata-groep"* gaf. Deze groep stuwde de leden naar een attitude om altijd positief te denken en te spreken, om altijd blij te zijn. Zure gezichten komen nergens. Doorheen de jaren werd Gerard steeds meer gegrepen en begeistert door de geest van Don Bosco, zodat hij op 12 juni 1931 zijn aanvraag deed om te mogen toetreden. Hij schreef o.m. het volgende:

“Zeer Eerwaarde Heer Bestuurder, het zou me waarlijk een genoegen zijn opgenomen te worden onder het getal van Don Bosco's volgelingen. Graag zou ik willen werken voor de jeugd; graag zou ik hen willen brengen tot Jezus en Maria”.

Op 15 augustus 1931, Maria's feestdag, is Gerard met 38 medenovicen te Groot-Bijgaarden aan het grote avontuur begonnen. Van zijn novicenmeester, Domenico Montagnini, heeft hij veel geleerd over Don Bosco. De novicenmeester was een wijs man. Eén uitspraak van hem herinnerde Gerard zich nog zeer goed: *“In salesiaanse geest mogen oversten nooit een keuze beïnvloeden, wij zijn voor een grote vrijheid. We kunnen kandidaten alleen aantrekken door onze goede geest”.*

Het was voor Gerard een hele belevenis om vanuit Groot-Bijgaarden naar het verre Farnières te trekken, waar hij zijn filosofische studies aanvatte en na 2 jaar met vrucht voltooide.

Op 15 augustus 1934 begon hij zijn militaire dienst bij de CIBI, de afdeling voor priesters en religieuzen, te Leopoldsburg. Hij liep een praktijk- stage in het militair hospitaal te Brussel. Op de afdeling longziekten kwam hij in contact met zwaar zieke mensen. Het maakte op hem een diepe indruk.

Na zijn legerdienst werd hij voor 3 jaar als leraar-assistent benoemd te Sint-Denijs-Westrem. Zelf schrijft hij in zijn onafgewerkt gebleven memoires: *“Er waren veel leerlingen in de klas, maar ik was er graag en het vlotte best”.*

Van augustus 1937 tot Pasen 1941 verbleef Gerard in Oud-Heverlee voor zijn theologische studies. Tijdens die periode werd hij tweemaal gemobiliseerd.

Twee feiten hebben op Gerard een bijzondere indruk gemaakt. Hij heeft ze ons vaak verteld. Ik laat hem zelf aan het woord.

“Op 14 mei 1940 kregen we met 12 verkenners de opdracht per fiets te kijken in welke richting de Duitsers oprukten. Op het kruispunt te Pittem waren we aan het rusten in één van de drie cafés op de hoeken. Eén van ons liep onder-tussen wat door om te zien of hij geen Duitsers kon zien. Opeens schreeuwde hij: 'Duitsers, Duitsers!'.

Ze liepen in diepe grachten links van de weg. Onze verken-ner maakte een fout en schoot. Wij verlieten juist het café en wierpen ons ter plaatse op de grond. De Duitsers begon-nen ons te mitraileren. Opeens voelde ik bloed aan mijn handen. Ik wist dat een kogel gevoelloos maakt en vroeg me af waar ik getroffen was. Het was bloed van mijn kamera-den. Ze schoten een tiental keren heen en terug. Na een ze-kere tijd riepen ze: 'Aufstehen!' Ik was de enige die op-stond. Ik riep ook naar de anderen: 'Opstaan'. Niemand bewoog. Ik was de enige overlevende van ons groepje van 12. Pas later gaf ik mij rekenschap van dit onbegrijpelijk feit.

Een tweede feit dat me steeds zal bijblijven is dat ik zo vlug vrij gekomen ben op 27 mei 1940, dank zij de Duitse solda-ten. Op 7 juni ben ik op een wenk van de Duitse comman-dant vrijwillig teruggegaan naar mijn regiment dat bele-gerd was te Nazareth bij Gent. Twee dagen later kwam de demobilisatie.

Te Nazareth vernam ik dat ik als dood was opgegeven. Niettegenstaande dat ik het nodige deed om deze vergissing te herstellen, kreeg ik - 30 jaar later - bij mijn pensioen-aanvraag een probleem. Toen Vic Serruys, die de pensioe-

nen van de medebroeders behartigde, de aanvraag deed voor mijn pensioen, kreeg hij een brief terug met de vraag: "Mevrouw Bouba-Serruys, bewijs dat uw man nog leeft. Hier staat hij als gesneuveld opgegeven".

Op 1 juli 1940 was Gerard terug in Oud-Heverlee. Op 5 januari 1941 werd hij door Monseigneur Cauwenbergh tot priester gewijd. Op 12 januari deed hij zijn eremis in Eernegem. Wegens hartklachten kon zijn vader er niet bij zijn. Tijdens de processie naar de kerk viel zijn schoonbroer dood neer. Gerard was hier zo door aangedaan, dat hij de pastoor vroeg de homilie te houden. De pastoor begon zijn homilie met de mededeling: *"Ik spreek hier in naam van Gerard, de nieuwe priester. Ik heb nooit zo scherp de woorden van Don Bosco's moeder aangevoeld als vandaag, nu in Eernegem. Bij de eremis van Gerard valt zijn schoonbroer, Richard, dood in de stoet. Priester zijn is beginnen lijden"*.

Reeds vanaf Pasen 1941 werd mijnheer Bouba benoemd in ons college te Hechtel. Hij werd leraar van de zesde Latijn te Hechtel. Vanaf augustus 1944 vroeg de toenmalige directeur hem om leraar van de retorica en tevens studie-leider te worden. Ik laat mijnheer Bouba opnieuw vertellen. *"Ik gaf er Latijn, Nederlands en Godsdienst; met het ambt van studieleider erbij was het méér dan voldoende. Mijn voorganger, Corneel Nysen, werd in 1944 pastoor van de nieuwe parochie 'De Heilige Familie' te Hoboken. De opdracht van retoricaleraar viel me buitengewoon zwaar. Ik had zelf de retorica niet gedaan en voelde mij onvoldoende voorbereid op mijn taak. Ik zocht overal contact met retoricaleraars. Nooit ging ik vóór 1 uur naar bed. Met veel lezen en bijstuderen ben ik er gekomen"*.

Een medebroeder, in die tijd leerling te Hechtel, getuigt:

“Mijnheer Bouba hield van ons en verdedigde ons tegenover andere medebroeders. Hij kon de harten van de jongens winnen, hij verstond de kunst vertrouwen te wekken”.

Tien jaar lang, van augustus 1952 tot 1962 nam hij daarna te Sint-Denijs-Westrem met evenveel enthousiasme de taak op zich van titularis van de retorica in combinatie met studieprefect. In juli en begin augustus 1962 organiseerde hij de spectaculaire verhuis van het college van Sint-Denijs-Westrem naar Zwijnaarde. Toen hij alles aan het voorbereiden was voor het nieuwe schooljaar in Zwijnaarde, kreeg hij op 14 augustus bezoek van de provinciaal, mijnheer Grijspeert. Die vroeg hem om directeur van de school en overste van de gemeenschap van Kortrijk te worden. *“Vlug, Gerard, zei de provinciaal, je mag niet weigeren, want alle papieren zijn er al”.* In Kortrijk, waar de medebroeders reeds een paar weken op de hoogte waren van zijn benoeming, begonnen ze zich af te vragen wat er mis liep dat hun toekomstige directeur niet verhuisde. Op het ogenblik dat het nieuwe college in Zwijnaarde met nieuwe afdelingen begon en er een sterke aangroei van leerlingen was, viel die benoeming voor Gerard zeer zwaar. Toch heeft hij loyaal *“ja”* gezegd. Hij troostte zich met de gedachte dat de school vooruit kon en dat de toekomst verzekerd was.

Ook in Kortrijk heeft mijnheer Bouba de toekomst van de school gevrijwaard. Door het geringe leerlingenaantal was de school toenmaals bedreigd. Vanuit de diocesane coördinatiecommissie werd de beslissing genomen een aantal congregationele scholen te sluiten of hun bepaalde afdelingen te ontnemen. Ik laat Gerard opnieuw aan het woord: *“In september 1966 had de beslissende vergadering plaats in het O.-L.-Vrouw Instituut te Kortrijk. De provinciaal, Ro-*

ger Vanseveren, en ikzelf waren aanwezig. Ik moest nogmaals onze argumenten op een rijtje zetten.

Daarop volgde een eindeloze discussie die door de voorzitter afgebroken werd met het voorstel van een stemming. De uitslag was negatief maar ik had die laatste zin niet gehoord en zei: 'Dus we mogen beginnen'. De commissieleden waren van de hand Gods geslagen. Wat er toen gebeurd is weet ik niet, de aandacht was bijzonder gespannen. De voorzitter, Deken Vereecke zei: 'Na deze woorden geven wij Don Bosco de toestemming alles naar het ministerie te sturen met onze handtekening'.

Zo kreeg Don Bosco Kortrijk zijn aangevraagde afdelingen. Latijn-Wiskunde startte samen met de moderne op 1 september 1967. De toelating van het ministerie kwam rond 20 augustus".

In het jaar 1970 werd mijnheer Bouba voor één jaar directeur van de noviciaatsgemeenschap te Bierbeek, waar hij het iets rustiger aan kon doen. Daarna ging hij na een moeilijke start onze school van Haacht versterken: 3 jaar als leraar en 3 jaar als directeur. Hij heeft zich ook enorm ingezet voor de lagere scholen van Haacht dorp en Haacht Station. Hij heeft heel wat rechtgetrokken.

Buiten zijn lessen regisseerde mijnheer Bouba op een gedreven manier toneelstukken. Er werd zowel door de spelers als door de toeschouwers verlangend uitgekeken naar de opvoeringen. In zijn lessen esthetica trachtte hij de leerlingen gevoelig te maken voor alles wat mooi is. Hij kon de jongeren laten proeven van de mooiste fragmenten uit de letterkunde, vooral van de Vlaamse dichtkunst, van de bouwkunst van onze kathedralen en van onze schilerkunst. Kunst was voor hem een weg naar de diepte en naar de Schoonheid, naar God. Met jongeren ging hij op zoek naar

de pracht van natuur en cultuur. Overtuigd van het belang van een degelijke intellectuele vorming zette hij zich onverdrotten in voor de homologatie van nieuwe studierichtingen in de colleges waar hij verantwoordelijkheid droeg.

Hij maakte er zelf weinig problemen van als leerlingen wel eens van zijn goedheid durfden profiteren. Het belette hem niet hartelijk te lachen en op zijn typische manier tussen zijn tanden te fluiten.

Van 1977 tot 1983 was hij gemeenschapsdirecteur te Halle, waar hij zeer geliefd werd door de medebroeders en door de parochianen van Bogaarden, waar hij tijdens de weekends parochiedienst deed.

Vele mensen zullen zich nog herinneren dat mijnheer Bouba hier in deze mooie kapel van 'Maria Hulp' in Sint-Denijs-Westrem rector was van 1983 tot 1988. Zijn gedrevenheid en enthousiasme, zijn diep gelovige overtuiging, zijn biddende levenshouding, zijn liefde voor Don Bosco en Maria Hulp zullen we nooit vergeten. In die periode leerde hij de gebedsgroep 'Manna' kennen en vurig droeg hij de Pinkstergeest uit. Vanaf 1988 mocht hij het wat rustiger aan doen. Toch is hij, zolang hij kon, zeer actief gebleven. Graag bood hij zijn diensten aan in zuster gemeenschappen, in de kliniek en in de charismatische gebedsgroep. Hij was steeds onderweg om aan mensen wel te doen.

Ook in de gemeenschap was Gerard zeer geliefd. Hij had een vlot contact met alle medebroeders: jong en oud. Als enthousiaste man kon hij zijn medebroeders bezielen en samenbrengen rond de tafel, op reis, rond Don Bosco en rond de Heer. Met een ontwapenende lach en met een soms goed van pas komende hardhorigheid wist hij, wanneer nodig, de problemen van elke dag te relativeren. Steeds

opnieuw koos hij in het spoor van Don Bosco voor jongeren en hun toekomst. Voor jonge medebroeders had hij interesse, voor oudere medebroeders zocht hij naar vormings- en ontspanningsmomenten. Zo bleef hij jong van hart. Via lectuur, gesprek en gebed bleef hij ook jong in zijn geloof en volgde hij na het concilie de nieuwe wind in de Kerk.

Gerard is ook steeds sterk provinciaal verbonden geweest. Jarenlang was hij verantwoordelijke voor de animatiegroep van de Salesiaanse Familie en coördinator van de werkgroep derde en vierde leeftijd.

Een medebroeder getuigt: *“Men vertelt van Don Bosco: ‘Hij kon je zo aankijken dat je de indruk kreeg dat jij alleen voor hem bestond’. Die indruk kreeg ik ook bij mijnheer Bouba. Hij leefde met zijn hart. Hij schonk zijn hart”*.

Gerard was een mild en begrijpend man met een brede culturele interesse en met een diep gelovig vertrouwen. Het was goed bij hem te zijn omdat men voelde dat hij zijn bewogenheid voedde in eucharistie en gebed. Met zijn vurigheid mogen wij verder bidden en zingen: *“Opdat ons leven nooit in weer en wind bezwijkt, kom Schepper Geest, voltooi wat Gij begonnen zijt”*.

Piet Palmans
provinciaal

Sint-Denijs-Westrem 18 mei 2001.

